

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobce: **Z. Č.**, zast. JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Panská 895/6, Praha, 1 proti žalovanému: **Úřad městské části Praha 11**, se sídlem Ocelíkova 672/1, Praha 4, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) Kaufland Česká republika v.o.s., IČ 25110161, se sídlem Bělohorská 2428/203, Praha 6, II) Městská část Praha-Křeslice, se sídlem Štychova 2/34, Praha 10, zast. JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem, se sídlem Klokotská 103, Tábor, III) JTH Epsilon s.r.o., IČ 28752252, se sídlem Krupská 33/20, Teplice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2021, č. j. MCP11/21/034177/OV/Krt, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 3. 2022, č. j. 10 A 90/2021-136,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 6. 2021, č. j. MCP11/21/034177/OV/Krt, byl udělen společný souhlas (územní souhlas a souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru) se stavebním záměrem stavebníka (osoby zúčastněné na řízení I) nazvaným „*Zařízení staveniště pro potřeby OD Kaufland Křeslice*“ na pozemcích parc. č.

276/1 a parc. č. 277/12 v k. ú. Křeslice, jako stavbou dočasnou s dobou dočasnosti do 31. 12. 2022.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) shora označeným rozsudkem zamítl. Žalobce namítal, že nebyl vyzván k udělení souhlasu s navrhovaným záměrem, ačkoliv jeho vlastnické právo mohlo být tímto záměrem dotčeno v důsledku vod odtékajících z prostoru staveniště po jeho pozemku. Žalobce namítal také dotčení svého vlastnického práva v důsledku dalších negativních projevů provádění stavby a vznesl též námitky k věcné správnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

[3] V odůvodnění rozsudku městský soud nejprve konstatoval, že mezi žalobcem a žalovaným je nesporné, že žalobce je vlastníkem pozemků, které se nacházejí v blízkosti pozemku parc. č. 276/1, na kterém má být realizován předmětný stavební záměr (vzdálenost přibližně 100 metrů). Soud dále za nespornou označil skutečnost, že přes pozemek žalobce parc. č. X protéká Černý potok, který slouží a bude sloužit k odvádění dešťových vod ze staveniště obchodního domu.

[4] Ačkoliv městský soud nevyloučil možné dotčení žalobce na jeho vlastnickém právu v důsledku zahájení stavby obchodního domu, a to právě odváděním dešťové vody přes jeho pozemek, k tomuto potenciálnímu dotčení nemohlo dojít v souvislosti s realizací stavebního záměru spočívajícího v umístění maximálního počtu 18 kusů staveništních buněk na ploše 651 m² a dále zřízení plotu po obvodu pozemku parc. č. 276/1 o celkové délce přibližně 660 m, který zabere zcela zanedbatelnou plochu tohoto pozemku. Pro zachycení a odvod vody z pozemku parc. č. 276/1 v souvislosti s realizací staveniště proto rovněž nebylo nezbytné budovat další zařízení, ale stačila její likvidace vsakováním, jak uvedl ve svém rozhodnutí žalovaný. Z tohoto důvodu umístěním a prováděním stavebního záměru, který byl předmětem žalobou napadeného rozhodnutí, k dotčení vlastnického práva žalobce k jeho pozemkům ani rodinnému domu dojít nemohlo. Vydání žalobou napadeného rozhodnutí proto nemuselo být z tohoto důvodu ani podmíněno souhlasem žalobce s realizací příslušného stavebního záměru.

[5] Důvodnou městský soud neshledal ani námitku, že by mohl být žalobce na svém vlastnickém právu dotčen jinými projevy provádění stavby, zejména hlukem, prašností, pachy nebo vibracemi, a to ze stejných důvodů, jako v případě odtoku srážkových vod.

[6] Jelikož městský soud dospěl k závěru, že vlastnické ani jiné věcné právo žalobce nemohlo být umístěním ani prováděním stavebního záměru, jenž byl předmětem žalobou napadeného rozhodnutí, dotčeno, nezabýval se námitkami žalobce týkajícími se věcné nesprávnosti tohoto rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu včasnou blanketní kasační stížností. V jejím doplnění učiněném v měsíční lhůtě stanovené ve výzvě soudu

pokračování

uvedl, že ji podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel namítá, že městský soud nesprávně posoudil otázku možného dotčení svého vlastnického práva řešením odtoku dešťových vod v souvislosti s umístěním záměru, a považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[9] Stěžovatel namítá, že způsob nakládání s dešťovými vodami v průběhu výstavby nebyl řešen v žádném z vedených řízení. Jediným závazným rozhodnutím, ve kterém byl způsob nakládání s dešťovými vodami zmíněn, bylo právě rozhodnutí o povolení zařízení staveniště. Stěžovatel zde odkazuje zejména na stavební povolení vydané na stavbu obchodního domu a rozsudek městského soudu o přezkumu tohoto stavebního povolení. Vsakovací nádrž je určena až pro období provozu a k vsakování vod z vjezdové komunikace a části okružní křižovatky, a proto nemůže stačit pro nakládání s dešťovými vodami ve vztahu k celé ploše záměru. Ani stavební povolení na retenční a vsakovací nádrže tak nijak neřeší nakládání s dešťovými vodami v průběhu výstavby. Tvrzená retence dešťových vod z plochy celého staveniště ve vsakovací nádrži v nejvyšším bodě areálu je fyzikálně nemožná.

[10] V období výstavby obchodního domu dešťové vody bez regulace a čištění podle stěžovatele odtékaly samospádem do přítoků Černého potoka, který pokračuje po jeho pozemku dále do Černého rybníka v dendrologické zahradě, což představovalo zvýšené riziko povodní a ohrožení majetku stěžovatele. Stavebník ani žalovaný tuto skutečnost nerozporovali. Nastala tedy situace, na kterou stěžovatel ve všech vedených správních i soudních řízeních konzistentně upozorňoval, varoval před ní, rozporoval ji a požadoval její řešení. Přesto do práv stěžovatele v průběhu výstavby nebylo zasaženo nikoliv v důsledku účinných podmínek uložených stavebníkovi správními orgány, ale pouze v důsledku náhody, neboť v průběhu výstavby delší dobu vydatněji nepršelo. Vše výše popsáno tak zasáhlo do práv stěžovatele na ochranu jeho vlastnického práva, soukromí, rodinného života, životního prostředí, a to vystavením bezprostřednímu ohrožení zaplavení rodinného domu a jeho zahrady v průběhu stavebních prací.

[11] Napadený rozsudek podle stěžovatele také zkrátil jeho práva, a to zúžením předmětu přezkumu společného souhlasu k zařízení staveniště a blíže nezduodněným tvrzením, že způsob nakládání s dešťovými vodami v průběhu výstavby předmětem řízení není, a to v rozporu se závaznou částí výroku společného souhlasu.

[12] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že způsob nakládání s dešťovými vodami ve stavebním povolení obchodního domu sice nebyl řešen výslovně, ale vyplývá z projektové dokumentace. Je zde uvedeno, že pro odvodnění staveniště je navržena vsakovací jímka ve východní části areálu. Žalovaný se ztotožňuje s názorem městského soudu, že v předmětné věci je řešena pouze otázka, jakým způsobem mají být likvidovány dešťové vody v souvislosti s umístěním staveništních buněk v maximálním počtu 18 ks a

zřízením oplocení. Vzhledem k povaze a velikosti nyní posuzovaného záměru zařízení staveniště a jeho umístění na pozemku stavby je pak zcela logický závěr městského soudu, že k potenciálnímu dotčení práv stěžovatele zvýšeným průtokem vody v Černém potoce dojít nemůže. Žalovaný také odkazuje na data Českého hydrometeorologického úřadu, ze kterých vyplývá, že šest měsíců roku 2021, během nichž probíhala výstavba, bylo pro Prahu a Středočeský kraj srážkově nadprůměrných, z čehož vyplývá, že řešení odtoku srážkových vod bylo dostačující. Žalovaný proto navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[14] Osoba zúčastněná na řízení I) ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že městský soud správně v rozsudku zmínil, že předmětem řízení o vydání napadeného souhlasu je výlučně zařízení staveniště. Předmětem tohoto řízení nebylo posuzování nakládání s dešťovými vodami v průběhu výstavby obchodního domu Kaufland-Křeslice. Není možné směřovat otázku nakládání s dešťovými vodami během (již ukončené) výstavby a nakládání s dešťovými vodami v rámci zařízení staveniště. Podle názoru osoby zúčastněné na řízení I) nelze považovat stěžovatele, jakožto nikoliv mezujícího souseda, za osobu přímo dotčenou umístěním staveništních buněk a oplocení 100 metrů od jeho pozemků. Navrhuje proto kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátkou. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Stěžovatel v kasační stížnosti předně vznáší obecnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje kasační stížností napadené rozhodnutí přezkoumat. Z tohoto hlediska rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný zjevně považovat nelze, jelikož krajský soud žalobní námitky řádným způsobem vypořádal, a je zřejmé, jakými úvahami se přitom řídil. Důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy nebyl naplněn.

[18] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda mohlo být umístěním stavebního záměru dotčeno jeho vlastnické právo ve smyslu § 96 odst. 3 písm. d), resp. § 105 odst. 2 písm. f) zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“).

pokračování

Dotčení svého vlastnického práva stěžovatel spatřuje ve zhoršení průtokových poměrů Černého potoka, který protéká přes jeho pozemek.

[19] Městský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že v souvislosti s realizací stavebního záměru, který byl předmětem společného souhlasu a kterým bylo povoleno pouze umístění staveništních buněk v maximálním počtu 18 kusů, a to na ploše 651 m², a dále zřízení plotu po obvodu pozemku parc. č. 276/1 o celkové délce přibližně 660 m, k zásahu do vlastnického práva stěžovatele nemohlo dojít, a to zejména s ohledem na nevýznamný rozsah daného záměru ve vztahu k rozměrům pozemku parc. č. 276/1 a jeho umístění ve východní části tohoto pozemku, který je vyspádován severozápadním směrem, což znamená, že voda stékající ze staveništních buněk bude odtékat právě tímto směrem, a bude tak mít na pozemku dostatečný prostor k dalšímu rozlivu a vsáknutí, než případně dorazí k jeho okraji. Pro zachycení a odvod vody z pozemku parc. č. 276/1 v souvislosti s realizací staveniště proto podle názoru městského soudu nebylo nezbytné budovat další zařízení, ale postačila její likvidace vsakováním, jak uvedl ve svém rozhodnutí žalovaný.

[20] Tuto úvahu městského soudu považuje Nejvyšší správní soud za racionální a s ohledem na skutkový stav plynoucí ze správního spisu za výstižnou. Stěžovatel přitom uvedené argumenty městského soudu žádným relevantním způsobem nevyvrací a namísto toho své argumenty směřuje proti způsobu řešení odtoku dešťové vody v souvislosti s realizací stavby obchodního domu na pozemku parc. č. 276/1. Předmětem rozhodnutí žalovaného je však umístění staveništních buněk a plotu po obvodu pozemku parc. č. 276/1. Námitky stěžovatele se tím z věcného hlediska míjí s předmětem rozhodnutí žalovaného.

[21] Pokud v kasační stížnosti stěžovatel opakovaně v rámci své argumentace odkazuje na odst. 54 napadeného rozsudku, kde měl městský soud konstatovat, že nakládání s dešťovými vodami je způsobilé negativně zasáhnout do práv stěžovatele, tento závěr městský soud uvedl, aby fázi výstavby obchodního domu následně v odst. 55 odlišil od samotného umístění staveništních buněk a plotu po obvodu pozemku parc. č. 276/1, které do práv stěžovatele podle jeho závěru způsobilé zasáhnout není.

[22] Stěžovateli přitom nelze přisvědčit, že by městský soud předmět přezkumu společného souhlasu jakkoliv zúžil. V rozhodnutí žalovaného je sice konstatováno, že „[l]ikvidace dešťových vod v průběhu stavby je řešena prostřednictvím vsakovací jímky, popř. přečerpáním do vsakovací jímky, do doby zprovoznění odtoku dešťových vod prostřednictvím retenčních nádrží“, nicméně je třeba přisvědčit městskému soudu, že tato podmínka pouze nesystematicky odkazuje na realizaci výstavby obchodního domu, která není předmětem rozhodnutí žalovaného. V každém případě lze však tuto podmínku zkoumat pouze ve vztahu k předmětu rozhodnutí žalovaného, kterým je umístění staveništních buněk a oplocení (přičemž v tomto kontextu stěžovatel žádné námitky nevznáší) a v žádném případě nelze v posuzovaném případě zkoumat podmínky výstavby obchodního domu, které byly předmětem samostatného stavebního povolení a které městský soud k žalobě stěžovatele přezkoumával v rozsudku ze dne 18. 11. 2021, č. j. 6 A 46/2021-198.

[23] K odkazu stěžovatele na faktické odtokové poměry v době již proběhlé výstavby obchodního domu Nejvyšší správní soud připomíná, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu soudy vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ani v tomto případě nicméně stěžovatel neváže své argumenty na předmět rozhodnutí žalovaného, a nadto přímo uvádí, že do jeho práv v průběhu výstavby zasaženo nebylo.

[24] Nejvyšší správní soud se s ohledem na výše uvedené ztotožňuje se závěrem městského soudu, že stavební záměr, který byl předmětem napadeného společného souhlasu, nebyl způsobilý zasáhnout do vlastnického práva stěžovatele, a ten nebyl ve vztahu k tomuto záměru osobou ve smyslu § 96 odst. 3 písm. d), resp. § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, jejíž souhlas by byl k vydání společného souhlasu vyžadován. Napadený rozsudek je tedy zákonný a ani důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn.

[25] Nad rámec výše uvedeného se Nejvyšší správní soud dílčími argumenty obsaženými v kasační stížnosti pro jejich mimoběžnost s předmětem rozhodnutí žalovaného nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[27] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[28] Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly, a ani právo na náhradu řízení neuplatnily (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2023

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu